

**«NÅR JEG SATT ALENE
I DEN STENGTE
BUTIKKEN OG DRAKK,
TOK JEG OFTE OPP
PISTOLEN MIN. JEG
PEKTE DEN MOT
TINNINGEN MIN OG
SA TIL MEG SELV: «DU
BØR DØ. DU BRUKER
OPP OKSYGEN TIL
INGEN NYTTE...»**

Jeg var åtte år da dørene i moskeen vår i Diyarbakir ble sparket inn. Jeg var opptatt med å undervise de andre barna. Politifolkene ropte, og alt var kaos. Det skulle vise seg at lærerne mine i moskeen var en del av terrororganisasjonen Hizbollah, som myndighetene i Tyrkia ønsket å fjerne på den tiden. Alle lærerne mine ble arrestert, og jeg husker at politiet brølte til meg: «Gå hjem og kom aldri mer tilbake hit!»

I den tiden etterpå var jeg opprørt og i villrede, samtidig kjente jeg fortsatt på en lojalitet til lærerne mine. De hadde jo lært meg alt jeg visste om islam. De hadde lært meg å hate kristne, jøder og alle som avviste profeten.

Forbudte spørsmål

Etter denne hendelsen ble jeg et barn som stilte mange spørsmål. På den offentlige skolen i Tyrkia har de religionsfag – hovedsakelig undervisning i islamsk etikk og morallære. Hver gang jeg stilte spørsmål til de som ble fortalt meg, fikk jeg høre: «Vær stille! Disse spørsmålene er synd! Gud vil straffe deg og du blir en uren.» Jeg fikk aldri svar på det jeg spurte om. Så en tid sluttet jeg å stille spørsmål. I fjortenårsalderen kom likevel spørsmålene tilbake, men de var mer til meg selv: «Hvorfor er jeg her? Hva er meningen med alt?»

Jeg fikk tak i Koranen – på tyrkisk denne gangen – og begynte å lese selv, ikke bare hva andre hadde sagt om Koranen. Jeg ble sjokkert. Det jeg var blitt fortalt som barn, stemte ikke overens med det jeg leste – jeg ble veldig skuffet. Fra

sammen for de forfulgte

barndommen var jeg jo ikke ukjent med hatet som ble uttrykt av lærerne mine i moskeen, likevel ble jeg slått av aggresjonen i tekstene jeg leste: Kristne og jøder som avviste islam skulle drepes, det ble oppfordret til å ta slaver, forherligelse av vold og krigføring. Jeg begynte å fornekte islam. Jeg var sint og sa: «Det finnes ingen Skaper. Hvis dette er skaperen, så vil jeg ikke tro på ham».

Opprør, rus og mørke

Mitt ønske om å vende tilbake til min barndoms islam, gav meg bare en dyp skuffelse og etterlot meg nå enda mer deprimert og tom. Jeg gråt ofte for meg selv. På den tiden skaffet jeg meg en pistol, og begynte å vanke i dårlige miljøer og ruse meg. I seks måneder drakk og ruset jeg meg så ofte jeg kunne – det var en periode av total meningsløshet. Rektoren på skolen min sa en dag til faren min: «Han har dårlig innflytelse på de andre ungdommene, han må vekk!» Jeg ble utvist fra skolen.

Jeg hadde en deltidsjobb i en liten sjappe der de reparerer PCer og telefoner. Eieren stolte på meg, så jeg hadde nøkler til butikken. Straks eieren gikk for dagen, stengte jeg butikken, låste meg inne og begynte å drikke og ruse meg. Når jeg satt der alene i den stengte butikken og drakk, tok jeg ofte opp pistolen min. Jeg pekte den mot tinningen min og sa til meg selv: «Du bør dø. Du bruker opp oksygen til ingen nytte. Det er ingen mening med livet, det finnes ikke noen grunn til å fortsette å leve.» I en tid satt jeg ofte slik med pistolen mot hodet. Samtidig følte jeg at «noe» aldri gav meg lov til å trekke av. I dag vet jeg jo hva det «noe» var, men på den tiden la jeg bare pistolen ned på bordet og hulkegråt.

«Søk kristendom!»

Sent en lørdagskveld da jeg satt alene i butikken, begynte jeg til min store forundring å be. Jeg følte meg dum. Jeg ba ikke på arabisk slik man gjør i islam, men på tyrkisk. Ordene jeg brukte var heller ikke de ordene jeg hadde lært å bruke som barn. Jeg ba bare de ordene som kom til meg i hjertet. Jeg følte meg fullstendig idiotisk, for jeg trodde jo ikke på Gud – likevel ba jeg: «Hvis du eksisterer, vis at du finnes. Jeg er så trett av å leve dette livet. Jeg ønsker å være lykkelig, jeg ønsker å elske og bli elsket.» Jeg dro hjem og la meg. Vanligvis sov jeg til langt på ettermiddagen, men denne søndagsmorgenen våknet jeg klokka syv.

Mens jeg lå i senga fikk jeg en tanke som sa: «Søk kristendommen!» Jeg måtte si til meg selv: «Hva slags vanvittig tanke er dette?! Det er jo ingen kristne rundt meg, det finnes ingen bibler rundt meg: hvordan skal jeg kunne søke kristendommen?» Jeg som hadde lært å hate kristne og alt som hadde med kristne å gjøre? Hvor kom dette fra? Jeg syntes det var tullele, likevel klarte jeg ikke å motstå denne tanken. Butikken var stengt denne søndagen, men jeg dro dit, låste døren bak meg og begynte å søke om kristendommen på internett.

På den tiden ble tre kristne drept i Malatya i Tyrkia. Jeg kom over et intervju med kona til en av de drepte. Hun sa at hun tilga morderne som drepte mannen hennes. Da jeg leste dette, sa jeg til meg selv: «For noen idioter.» En av de drepte var fra Tyskland. Jeg tenkte: «Hvorfor reiste han hit og fikk seg selv drept? Hvorfor blir de igjen her etter dette?» Jeg syntes det var merkelig – samtidig ble jeg nysgjerrig og spurte meg selv om

hvordan de kunne si slikt? Hva var grunnen? Jeg pleide også å tenke: «Gud er rik, jeg er fattig. Han er alltid mett og tilfreds, jeg er alltid sulten. Hvordan kan han forstå meg?» Jeg sa: «Gud bør komme hit, så jeg kan teste Ham!» Nå ble jeg totalt avvæpnet da jeg leste at Gud frivillig kledde seg i en kropp og kom hit til jorden som Jesus.

Fra mørke til Jesu kjærlighet

Det stod mye merkelig og selvmotsigende på internett om kristendom, så jeg bestemte meg for heller å finne en kirke og snakke med noen. Noen uker senere fant jeg fram til Diyarbakir protestantiske menighet. Jeg fant ut at de hadde møter på søndager, så søndagen etter dro jeg på min første gudstjeneste. Og det gjorde dypt inntrykk. Det var en kjærlighet mellom menneskene der som jeg ikke hadde sett noe annet sted. Måten de henga seg til Gud, og måten de uttrykte kjærligheten til Gud gjennom tilbedelsen, rørte meg.

Menigheten tok godt imot meg, jeg snakket med mange og mine spørsmål var velkomne. Etter denne søndagen søkte jeg enda mer intenst på nettet om kristendom. Spesielt Jesu liv imponerte meg. Jeg var fortsatt kritisk til religion, og mislikte sterkt Muhammeds liv. Men når jeg så på Jesu liv, fant jeg ingenting å kritisere. Han gjorde ingenting til sin egen fordel. Han var ikke rik. Han oppfordret ikke til hat mot fiender, men sa: «Elsk deres fiender.» Jeg spurte meg selv: «Hvis Gud virkelig var Gud, hva ville Han sagt til oss om hvordan vi skal være mot hverandre, om hvordan en familie skal være, om menneskeheten? Ville Gud formidlet splid mellom mennesker – eller kjærlighet?» Jeg måtte snart innse at jeg ikke var imot Skaperen, men imot det de muslimsk lærerne min hadde sagt om Ham.

Jeg var fortsatt en narkoman og lite fungerte i livet mitt, men noe var annerledes: Jeg hadde fått håp – og jeg kunne ikke vente til neste søndag. En kveld da jeg satt foran PC-en og søkte, fant jeg en frelsesbønn noen hadde lagt ut. Jeg satte meg til rette i stolen og ba bønnen. Den kvelden tok jeg imot Jesus som frelser i livet mitt. Søndagen etter reiste jeg meg opp i gudstjenesten og sa: «Jeg har tatt imot Jesus, men jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Vær så snill og hjelp meg!»

Özgür er i dag eldste i Antalya Evangelical Church i Tyrkia, og aktiv i menighetsplanting der.

Tyrkiske muslimer som kommer til tro på Jesus Kristus trenger et trygt menighetsfellesskap, undervisning – og ofte en helt ny «familie».